

שכימעת לא יאמנו

אחרי מה שעשתה לבת שלי. לדעתי זה הדבר הכי פחות חשוב שהממשלה הישראלי צריכה להתבייש בו. היא צריכה להתבייש קודם בכל מה שהיא עושה לעם הפלסטיני מדי יום ביומו.

„במשך התקופה שאני חי תחת הכיבוש הישראלי, למדתי דבר חשוב: אצל הישראלים יש שני סוגים של דם. יש דם יהודי, שהוא קדוש, ושצריך להגן עליו ולנקום את שפיתחו, ויש דם ערבי, שהוא הפקר!“

חשש לעקרות

לפני ארבעה חודשים הוגלתה מישפחה בביתא גרה ממשפחת אל-שומלי, שרביה נמצא בעיירה בית-סאחור, הסמוכה לבית-לחם.

לפני ארבעה חודשים הוגלתה מישפחה זו מביתה אל מחנה-הפלטים הנטוש עין-סולטאן, ליד יריחו. שם הושארה בודדה, בלי מים, כשהרהיטים מוטלים בחוץ. היטיבה לכן היתה שאחד מבני המישפחה, טארק בן ה-17, הואשם בידי אבן ברכב צבאי, שבו נסע המושל הצבאי של בית-לחם, סגן-אלוף זיו אליצור.

טארק עצמו הוכה קשות בידי אנשי הממשל הצבאי. הוא נפצע בכל חלקי גופו, ואושפו בבית-החולים בבית-לחם שם התגלה אצלו קרע בצניורה-השתן. „הי צין במימשל אמר לי שלא אוכל לשכב

נאמר בה כי על טארק להתייצב ב-6 באוקטובר בבית-הדין הצבאי ברמאללה, כדי לעמוד לדין באשמת זריקת האבן. למרות שטארק הוכה קשות ונפגע ב-אבריה-המין שלו באופן אכזרי מצאו בני מפקדת המימשל לנכון להעמידו גם לדין. רופאים מומחים, שבדקו את טארק, טענו כי עדיין מוקדם לקבוע עד כמה נפגע. צניורה-השתן נותח וחובר מחדש, אולם הצניור צר יותר בנקודת-החיבור, וקיים חשש כי יסתם. לכן מקבל טארק מדי שבועיים טיפולים, שבמסגרתם מוח-דר צניור לדרכיה-השתן שלו. לטארק יש כאבים בשעה שהוא שופך את מימיו. הי רופאים סבורים כי קיים חשש שלא יהיה מסוגל להפירות.

אביו של טארק קיבל את ההזמנה ל-מישפט בהפתעה. „לפני כחודש כשהלכתי למימשל לחדש את השיחרור של טארק, הבטיחו לי שלא יהיה מישפט“, סיפר יעקוב אל-שומלי, מורה לערבית בבית-ספר תיכון בבית-לחם. „במימשל מפחדים מאוד מכלי-התיקשות. הם הציעו לבטל לטארק את המישפט, בתמורה לכן שאבי טיח שלא אדבר עם עיתונאים. הסכמתי, ואנשי המימשל אמרו לי שתהיה סולחה עם המישפחה שלי, ושלא יהיה מישפט. פתאום קיבלנו את ההזמנה. אני קיימתי את ההבטחה שלי, ומאז שהסכמתי ל-סולחה ועד שקיבלתי את ההודעה, לא דיברתי עם עיתונאים. אבל המימשל לא קיים. אפילו אם בני זרק את האבן, מה שעשו לו זה עונש חמור בהרבה מכל

הצעיר עונה ונפגע קשה

באיברי-מינו בשעת החקירה -

והשבוע הוזמן למישפט צבאי

עונש שביית-דין יכול לתת, ובכל זאת הם רוצים להעמיד אותו לדין.“

קצין בעל חוש-הומור

אחרי הפרשה הועבר המושל, סגן-אלוף זיו אליצור, מתפקידו. הדבר התפרש מייד כהענשתו. אולם למרות ש-ראשיה-הממשלה ושר-הביטחון, מנחם בגין, הבטיח למישפחת אל-שומלי, במכתב ש-

אף-פעם עם אשה, ושלא יהיו לי ילדים לעולם“, סיפר טארק בזמנו לכתב העולם הזה (2229), „הוא בעט בי באברה-המין, עד שאיבדתי את ההכרה.“

הפרשה זכתה בפירסום רב בכלי-התיק-שורת בכל רחבי העולם. הביקורת הקטנה לנית על מעשה המימשל גרמה לו להת-חרט. כעבור כמה ימים הוחזרה מישפחת אל-שומלי לביתה, יחד עם מישפחה נור-ספת שהוגלתה אף היא. טארק נשאר ב-בית-החולים במשך חודש וחצי.

בעת שנעצר, רכב טארק על אופניים. לדבריו איבד את השליטה כאשר עלה על אבן, שנזרקה לעבר הרכב הצבאי. המור של והאנשים שנסעו עימו במכונית טועני גם כי טארק הוא שורק לעברם את האבן. טארק מכחיש זאת בתוקף. הוא סיפר כי אנשי המימשל גבו ממנו הודאה בכוח על מעשה שלא עשה. „נתנו לי אגרופים ובי-עיסות בכל הגוף, עד שאיבדתי את הי-הכרה“, סיפר. „הם לקחו אותי, כשאני מטושטש לגמרי, והחתימו אותי על נייר. אני לא יודע מה היה כתוב שם. לא קראתי, כי לא הייתי מסוגל לקרוא באור-תו זמן. הם אמרו לי אחר-כך, שזאת היתה הודאה באשמה. אבל אני לא אשם. לא זרקתי שום דבר. הם ניצלו את זה שהייתי פצוע ומטושטש.“

הזמנה למישפט

יד כאשר שכב בבית-החולים, הבי-טיחו אנשי המימשל לאביו, יעקוב אל-שומלי, שכאשר ישוחרר בנו מבית-החולים הוא יישלח לכלא. אולם עקב הביקורת שנמתחה באמצעי-התיקשות העולמיים על הטיפול בצעיר, שפצעי העיוו כי עונשו, הסכים המימשל לבסוף לשחרר את טארק עם צאתו מבית-החור-לים, בערבות של אביו. תעודת-הזהות של טארק נלקחה ממנו, ואביו צריך ללכת מדי שבועיים למטה המימשל, כדי לחדש את אישור השיחרור של בנו.

הכל ציפו שבזוה הסתיים העניין, גם אם זרק טארק אבן, בוודאי נענש על כך די והותר.

אך בשבוע שעבר הגיע לבית מישפחת אל-שומלי הזמנה למישפט עבור טארק.

טארק בבית-החולים בעת חודשים בבית-החולים בבית-לחם. התגלה אצלו קרע בצניור השתן, שנגרם כתוצאה מבעיות שספג מאיש המימשל.

השבוע עם הוריו אחרי שיצא טארק מבית-החולים ביקש המימ של לעצרו. אולם בלחץ כלי-התיקשות הסכים לבסוף לשחרר אותו בערבות.

נשלח לפרקליטיהם, כי תיערך חקירה מקיפה בפרשה, לא פורסמו עד היום כל מסקנות של חקירה כזו, אם אכן נערכה.

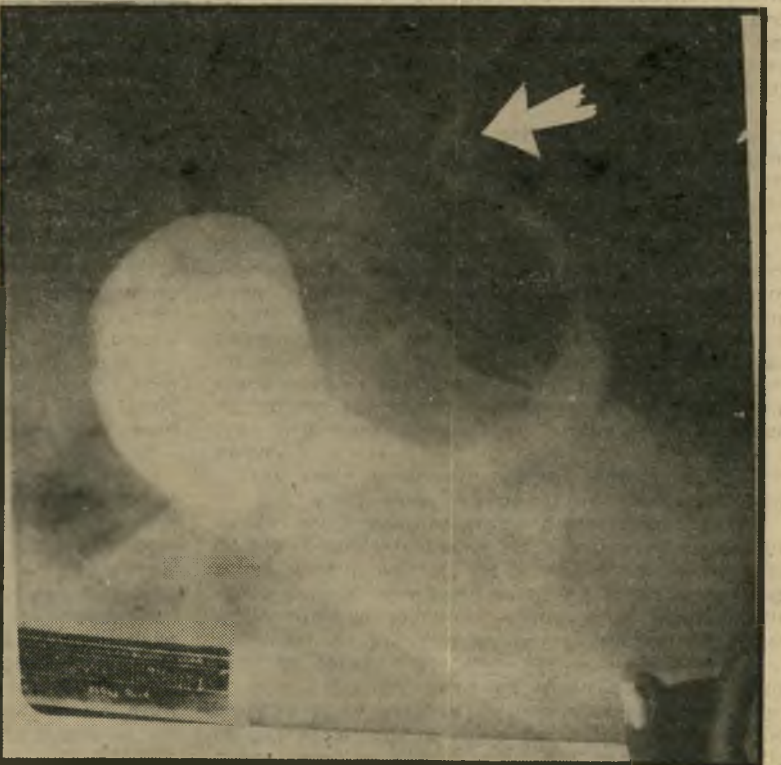
איש המימשל, שלפי עדותו של טארק בעט באבריה-המין שלו, הוא סרן עובדיה אליהו, המכונה אבו אל-סאד (בערבית: מנהיג הפנתרים). שמו הולך לפניו כקצין אלים ואכזרי. הוא נשאר בתפקידו, ועד כמה שידוע לא הוענש כלל. לדברי בני-המקום, ממשיך סרן עובדיה אליהו לה-ציק לבנייה-מישפחה ולקרוביהם. לדבריי הם, בכל פעם שהוא פוגש מישהו מן הקרובים, הוא מצווה עליו לחזור מייד על עיקבותיו ולמסור ליעקוב אל-שומלי את איחוליו ורגשות-ההערכה שלו.

בעת ההגלייה הועבר גם כל הציוד וה-ריהוט מביתם של בני מישפחת אל-שומלי. החיילים שפינו את הדברים זרקו אר-תם בגסות. כתוצאה מכך חלקם נפגעו. תמונות וספרים שונים הוחרמו. דלתות בבית המישפחה, שנפרצו בידי חיילי הי-מימשל, ניווקו. איש לא פיצה עד היום את המישפחה עבור הנזק שנגרם לה.

טארק אל-שומלי לומד עתה בכיתה הי-אחרונה בבית-הספר התיכון. מישפחתו חוששת כי בכונת המימשל לשלחו לכלא ושלימודיו ייפגעו. אביו של טארק מתי-כוון להזמין לבית-המישפט עובדי-אורח שנכחו בעת המיקרה, כדי שיעידו כי טארק לא זרק את האבן.

„אני רוצה להמשיך ללמוד הנדסה“, סיפר טארק. „לא עשיתי כלום ולא מגיע לי לעמוד למישפט.“

„אני מוכן לסלוח על כל מה שעשו לי, אבל לשכוח אי אפשר!“

צינור השתן הפצוע החץ בשיקוף מצביע על האיזור אשר בו חובר צניור השתן הקרוע של טארק. מכיוון שקיימת סכנה שהמקום יסתם, מחזירים אליו הרופאים צניור.